

הפורחת בכל יום..

הניוז היומי של דרשו.

Dirshu

דרשו ד' ועוזו

קרן עולמית לחינוך
ועידוד לימוד התורה

יום שני כ"ב שבט תשפ"ג | דף היומי בבלי: גזיר כא | דף הכולל: נדרים סא.
דף היומי בהלכה: מסימן ק"ב סעיף ד' עד תחילת סימן ק"ד.
מוסר: שמירת הלשון - 'וכמו דאיתא' עד 'וסיים הכתוב'.
קנין חכמה הלימוד השבועי: ש. חשבון הנפש פ"ג "והעשרים חשבוננו עם נפשו" פ"ג "והשנים ועשרים חשבוננו"

האבא שכבר לא ידע את נפשו מרוב בהלה, ניגש אל מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל וסיפר את הדברים. הגר"ח אמר לו שנשמתו של הילד שנהרג ירדה שוב בגופו של אחיו, כגלגול, ובטוחני, אמר הגר"ח, שהילד הזה יצמח כתלמיד חכם גדול

הרב משה מיכאל צורן עם המעשה הנורא שסיפר הגר"י זילברשטיין שליט"א ועל מה שנוטר לעידוד ונחמה אחר מיטתם של קדושי משפחת פלאי

הרב משה מיכאל צורן

מי שנכנס בכל אחת מסעודות השבת האחרונה לאולם השמחות הבני-ברקי, שם התקיימו 'שבע ברכות', לא יכול היה להבחין בהבדל כלשהו בין אירוע השמחה הזה, ובין כל יתר אירועי השמחה וה'שבע ברכות' שהיו בשבת בעיר התורה. אדרבה, אם כבר היה הבדל, הוא צוין לצד השמחה- הרבתי שהורגשה לכל אורך מהלך סעודות השבת, כולל הסעודה השלישית. בני המשפחות של בעלי השמחה שרו וזימרו בהתלהבות ובאש קודש, בעיניים עצומות וביקוד-נפש, והכל השתתפו בשירה ובזמרה, מגדול ועד קטן, מבחור ועד איש-שיבה. דמעה אחת לא נראתה בעיני איש, ואפילו דוק של עצב לא נצפה בחלל האוויר. ולחשוב ש-3 שעות לפני כניסת השבת הגיעה אליהם הבשורה הכי נוראה שאפשר להעלות על הדעת! ולחשוב שכל משתתפי השמחה הם קרובים באופן ישיר לכל הנפגעים בפגוע המזעזע שהתרחש בכביש רמות! לחשוב שהסבא והסבתא, וכל האחים והאחיות, הגיסים והגיסות, ועשרות בני הדודים, שמעו אמנם על מותו של יעקב-ישראל בן ה-6 (שנקבר עוד לפני השבת), אבל לא ידעו מאומה, ממש מאומה, מה עלה בגורלו של הילד השני, אשר-מנחם, בן ה-8, שנפגע אף הוא בצורה אנושה, כמו שלא ידעו מה מצבו של האב, רבי אברהם-נח, שנפצע אף הוא בגפיים באופן קשה.

ולמרות הכל, הם מצליחים להתעלות כל-כך מעל עצמם, ולמחוק את הרגשות הגואים, ו-לשמוח בשמחת השבת, ובשמחת החתן והכלה!
תעצומות נפש של אמונה טהורה נראו שם, בשמחת ה'שבע ברכות' של משפחת מכובדנו הדגול הגאון רבי שמואל פלאי שליט"א, מוותיקי תושבי רמת אלחנן, ומראשי ישיבת 'בית שמעיה', שהשיא את נכדתו - בת לחתנו הרה"ג רבי אברהם ישעיהו פראגר - ביום שני, ובעיצומה של השמחה נגזרה הגזירה הנוראה, ומשפחתו של הבן, הרה"ג רבי אברהם-נח שליט"א, נפגעה בפגוע הדריסה הקטלני.
השתתפנו ב'שבע ברכות', וממש אי אפשר היה להאמין שזה קורה לנו מול העיניים. כ-100 איש, אולי יותר, שהו במשך שלוש-הסעודות באולם השמחה, בפנים קורנות, וגם אם התאמצו - לא ראינו שום כלום ממה שקרה בערב שבת. לא רק שלא דיברו על כך מילה וחצי-מילה, אלא עשה רושם שגם ההרגשה-שבלב היתה מלאה בשמחה ובקדושה, טהרה של התקרבות לבורא עולם.

נחלי הדמעות לשיאים

בתפילת מנחה שלפני התקדש השבת שהתקיימה אף היא באולם השמחות, נשמעו בכיות ויללות, במיוחד לאחר שנודע על

באצילות ובהנהגות-של-מלכות, ואם הקב"ה מְכָה גם במשפחות כאלו, צריך להבין עד כמה אבא שבשמים כועס, ואנחנו מחויבים לרצותו ולפיסו, ולחזור בתשובה שלימה בתפילות הבוקר השתתף הגאון רבי שמואל פלאי שליט"א בתפילה בבית הכנסת המרכזי, וניגש אל המרא דאתרא ואמר לו: 'אנחנו מקבלים את הכל באהבה!! רק לשמוע את הדברים יוצאים מפיו של מרביץ תורה דגול, המצוי בצרה שכזו, ולא מתלונן על מאומה, אלא מצהיר שהמשפחה כולה מקבלת את הכל באהבה! - - - ראה ה' והביטה.

לאחר התפילה עלה מרן הרב שליט"א לבית משפחת פלאי, ועודד בדברי אמונה, וסיפר לנוכחים סיפור מבהיל, שלא התפרסם עד היום. מעשה שהיה במשפחה שאחד מילדיהם נהרג, רח"ל, ולאחר כמה שנים נולד שם ילד נוסף במזל טוב. והנה, כשהיה הילד השני בן 3 בלבד, הלך פעם עם אביו ברחוב, והצביע לפתע על בנין מסוים ואמר: "יש פה ישיבה, נכון?" האבא התפלא, שכן כיצד יודע ילד בן 3 על ישיבה הנמצאת במקום? אבל הענין לא נגמר בכך. לאחר שנכנסו לישיבה, הצביע הילד על חדר מסוים, ואמר, לפליאת אביו, אני רוצה להיכנס לחדר הזה... אף אחד כבר לא הבין על מה מדבר הילד... כשנכנסו לחדר, אמר הילד שהוא רוצה לשבת על ספסל פלוני.

האבא שכבר לא ידע את נפשו מרוב בהלה, ניגש אל מרן הגר"ח קניבסקי זצ"ל וסיפר את הדברים. הגר"ח אמר לו שנשמתו של הילד שנהרג ירדה שוב בגופו של אחיו, כגלגול, ובטוחני, אמר הגר"ח, שהילד הזה יצמח כתלמיד חכם גדול. ממילא - אמר הגר"ח זילברשטיין לבני משפחת פלאי במהלך השבת - גם אתם יכולים להתעודד בוודאי שהשי"ת יחזיר לכם את האבידה בדרך כלשהי. המרא דאתרא ציין עוד את דברי הראשונים שאמרו שאדם שנהרג על קידוש השם, אין לו יסורים במיתתו, ולכן גם אם זה נראה שבאו עליו כאבים, הרי שאין הדבר כך. גם רואים דבר שמימי נוסף, שכמו שכתוב (דברים, אי מייד) וַיִּרְדְּפוּ אֶתְכֶם כְּאֶשׁ תַּעֲשִׂינָה הַדְּבָרִים, והפירוש הוא שלאחר שהדבורה עוקצת היא מתה, כך גם אצלכם - אמר הרב - המחבל מת מיד לאחר שביצע את הפיגוע.

בני משפחת פלאי סיפרו לנו שאבי הילדים שנפצע, רבי אברהם-נח הגיע לתחנת האוטובוס ב"מקרה". הוא היה אמור לנסוע יחד עם רעייתו וילדים נוספים במכוניתם, אלא כיון שלבני הזוג היו 10 ילדים (ולאחר הפיגוע נותרו 8, רח"ל), נאלצו כמה מהם לנסוע באוטובוס, והאב המסור ליווה אותם לתחנה, והמתין עד לבוא האוטובוס. בעת שהמתין יחד איתם, הגיע המחבל, שבתחקיר שנערך התברר שהוא המתין מרחוק וכשראה שהתחנה התמלאה באנשים, התניע את הרכב במהירות שיא, ופגע בהם. הציונים שקיבלו יעקב-ישראל ואשר-מנחם הי"ד בלימודיהם בחיידר, וה'הספקים שלמדו השבוע, שהתגלו בזירת הפיגוע כשהם מוכתמים בדמם של הילדים הקדושים - הם נטפי-העידוד וטיפי-הנוחם

קבורתו של ישראל-יעקב, אבל מיד לאחר התפילה ביקש הגאון רבי שמואל פלאי, את רשות הדיבור, ואמר: "שבת המלכה פורשת עלינו עכשיו את כנפיה, ואנחנו צריכים להתרומם ולהתקדש בקדושת השבת, ואני מבקש מכל הנוכחים שלא לדבר על הטרגדיה שפקדה אותנו, וּבְקִשְׁתִּי גם מהדרשנים שלא יזכירו כלל את הנושא"

הקריאה הזו, שעוררה מן הסתם רעש גדול בפמליה של מעלה, העלתה את נחלי הדמעות לשיאים, וכולם נתנו קולם בבכי. ואז נכנסה השבת - - - וכמו בכל הסיפורים שקראנו ושמענו אודות גדולי ישראל מהדורות הקודמים שכאשר פקדו אותם אסונות נוראיים בכו ובכו ובכו, אבל עם התקדש השבת הפכו לאנשים אחרים, זה בדיוק מה שקרה בבית המשפחה הרוממה. ברגע שהחזן פצח ב'לכו נרננה', נתנו המשתתפים את ידיהם זה לזה, ופרצו בריקוד סוחף, נלהב ומרגש, שנמשך שעה ארוכה - - - ונחזור שוב ונאמר: אלמלא ראינו במו-עינינו, יתכן שלא היינו מאמינים - - - מי שראה את בני המשפחה בשבת האחרונה, פרשת קבלת התורה, וְחִזָּה בהנהגותיה המופלאות, יכול היה להתחזק באמונת אומן, ולדעת שגם בדור הזה שבו אנחנו חיים, עדיין יש להשי"ת בנים אהובים המקיימים את רצונו בלבב שלם, ואם אסור לבכות בשבת, אז לא בוכים! ולא רק שלא בוכים, אלא גם ששים ושמחים בגזירה!

ומיד לאחר ההבדלה, התפרצו כל סכרי-הדמעות, וקול נהי ובכי נשמע, כל ההרגשות שהיו אצורות בשבת בתוך הלבבות פנימה, פרצו עתה בקול רעש גדול, כשכולם מְבַכִּים את האסון הנורא. היללות והצווחות התגברו שבעתיים לאחר שנודע שבמהלך השבת נפטר גם אשר-מנחם בן ה-8.

חלק לא מבוטל מההלם שאחז בערב שבת בכל שדרות היהדות הנאמנה למשמע הפיגוע, חלף דרך שכונתנו, רמת אלחנן, מקום מגוריה של משפחת הגאון רבי שמואל פלאי, ומה שהוסיף לרגשות האבל היתה העובדה שהמשפחה כולה היתה נתונה בעיצומה של שמחת נישואי הנכדה. בדרשה בליל שבת לא האריך המרא דאתרא בדברים, ולפני שאמרו פרקי תהלים לרפואת הפצועים ציטט מרן הגר"ח זילברשטיין את הפסוק 'שבת משוש לבנו, נהפך לאבל מחולנו', ואמר שכל אבל מעורר צער ויגון, אבל הנביא מדגיש במיוחד את המקרה שהאבל מתרחש בתוך כדי המחול והשמחה, כדי לבטא את עוצמת הצער.

הגר"ח זילברשטיין המשיך וציטט את דברי הנביא 'הביטה וראה את חרפתנו', ואמר שפיגוע המתרחש בצורה זוועתית שכזו, תוך כדי דריסתם של העומדים בתחנת האוטובוס, מבטא חרפה ובזיון, בושה וכלימה, לעם היהודי, במיוחד כשהשונאים שמעבר לגבול מחלקים סוכריות אחד לשני, כהבעת שמחה על כך שהצליחו לפגוע בנפשות קדושות וטהורות, כל זה מסמל חרפה וחילול השם נורא, וגם על כך צריך להצטער במאוד.

הרב שליט"א הוסיף שמשפחת פלאי היא מהמשפחות המיוחסות ביותר באומה היהודית, וכל-כולה מליאה וגדושה

וכמה מלים מלב-ללב לרבי שמואל האהוב:

תמיד ידענו ודיברנו אודות המשפחה הכל-כך מיוחדת שגידלתם בבייתכם, אתה והרבנית תחיי. לא נאריך בכך, אבל אי אפשר היה שלא לראות את האצילות הנפשית הנסוכה על פני כל אחד מילדיכם. זה היה כל-כך בולט, כזרקור מאיר המפיץ את נגהו. תודה על החיזוק העצום שהענקת לנו במשך השבת האחרונה. כשראינו אותך מְהַלֵךְ ביישוב הדעת, ומחזק ומחזיק את עצמך באמונה תמימה - גם אנחנו התחזקנו. ידענו את שְׁגֵב-בטחונך בהשם יתברך. למשמע ההכרזה המטלטלת שלך ש'אנחנו מקבלים את הכל

באהבה' - כך בפשטות - לא יכולנו לעצור בעד שטף דמעותינו, ואנחנו מודים לך, הגאון ר' שמואל, על המשפט הזה שנצרב בליבותינו. 'מקבלים את הכל באהבה!' - כך, בסגנון ישיר, ללא הצטעצעציות. הכל באהבה! בצלילות-דעת מדהימה גם ברגעים כל-כך קשים. והקב"ה יושב בשמים ושומע את המשפטים הללו, ומלמד סניגוריה על בניו. וכפי שמרן הגר"י זילברשטיין אמר לכם, במהלך השבת, בטוחנו שבעזרת השם עוד תזכו לראות ולרוות הרבה- הרבה נחת יהודי מכל יוצ"ח. ובזכות האמונה שלכם, יפרוס הקב"ה עלינו ועל כל עם ישראל - הנמצא באחת משעותיו הקשות ביותר - את סוכת-שלומו.

'האם יודע רבינו שהוא נוסע ברכב ה'רולס רויס', הרכב היוקרתי ביותר בעולם'?. רבינו שמע ושאל כמה עולה רכב כזה, ואמרו לו שבאוסטרליה עלותו כארבע מאות אלף דולר. רבינו נדרך: "מה עולה כל כך ברכב זה?"

כשהגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל נאלץ לנסוע ולהתרים כספים לשיבת תורה אור

וסדריו הקבועים כמסמרות נטועים, ולצאת לגולה?? רק לאחר כמה שנים, כשראה עד כמה גדול הוא העול הכלכלי של הישיבה, ניאות לצאת לחו"ל, לא לפני שעשה לכך הכנות רבות.

מתוך דאגה ללימוד התורה שלו, שאולי יפגם במשהו כתוצאה מנסיעותיו וטלטוליו - רגיל היה לשלם כסף לאברכים ובחורים שילמדו לזכותו. הוא התייחס לזה כאל עסקה של ממש. הוא היה מבקש מבחורים ואברכים שילמדו עבורו, והיה מסכם איתם את התנאים, כגון שיהיו אלו שעות נוספות על השעות בהם הם רגילים בלאו הכי ללמוד.

הפרידה מהישיבה היתה קשה עבורו מאוד, לפני הנסיעה היה רגיל למסור שיחת פרידה נרגשת. הוא היה אומר לבני הישיבה שהוא מרגיש כאדם שיוצא לגלות, ואמנם בדרכי עבודת השם מצינו "הוי גולה למקום תורה", אך הוא, לצערנו, נאלץ לעשות את ההיפך "הוי גולה ממקום תורה". אולם יש דבר אחד שיכול לשמח אותו, אם ישמע שבישיבה עולים ומתעלים, ישמח אותו הדבר עד מאוד. והיה מוסיף: "דעו לכם, אני מרגיש היטב אם לומדים בישיבה כראוי. כאשר אני מצליח בשליחותי - אני יודע שלומדים".

עוד הוסיף, שלמרות שהימים שנוסע, הינם ימי סוף הזמן, שלפעמים פחות חזקים בלימוד, הוא שב ומבקש שיגבירו חילים בשקידתם. ואכן בישיבה היה חיזוק מיוחד, לא אחת אפילו המשגיח, הגה"צ רבי זיידל אפשטיין זצ"ל היה מעודד ומארגן קבוצות שיתחזקו בלימוד. המשגיח עצמו, שרגיל היה ללמוד בחדרו עם חברותו, היה יושב בימים אלו בבית המדרש.

היו קבוצות שהתארגנו ללימודים וחיזוקים מיוחדים. שנה אחת, התארגנו מספר בחורים, וכל אחד קיבל על עצמו ללמוד

מדי תקופה נאלץ היה הגאון רבי חיים פנחס שיינברג זצ"ל, לטוס לחו"ל לאסוף כספים עבור הישיבה. במושגי ההתמדה וניצול הזמן של רבינו, שהיו מדוקדקים עד לאחת, היתה נסיעה שכזו להסתובב בבתי תמכין דאורייתא, דבר בלתי אפשרי לחלוטין. אך לא היתה ברירה, והוא נאלץ לחזור חזרה לאמריקה ובהמשך למדינות נוספות למטרה זו.

אלא שאם בתחילה, נראה היה הדבר כגזירה לא מובנת, שאדם גדול כמוהו יצטרך להסתובב על פתחי נדיבים ולקושש פרוטה לפרוטה, אולם לאחר תקופה קצרה, ראו איזו תועלת צמחה לכלל ישראל בנסיעות אלו, שכן בכל המקומות אליהם הגיע, היה למגדלור, הן בדמותו והן בדבר ד', בהלכה ששאלו ממנו, בעצה ותושיה ששאבו ממנו, בכל ענייני עבודת השם וחינוך הבנים. במקומות שונים היה נושא משאות חיזוק בבתי הכנסת, ישיבות ובתי החינוך, משאות שהביאו לחיזוק, עידוד וצמיחה בעבודת השם.

ניתן היה לראות בחוש, כיצד סובבה ההשגחה העליונה, שיאלץ לצאת, כדי שיראו בתפוצות ישראל הרחוקים, דוגמא לגדלות בתורה ויראה. ידועים דברי החפץ חיים זצ"ל שאמר, שהקב"ה יכול היה לדאוג לשיבות בדרך אחרת, אך נגזר על ראשי הישיבות לגלות לכל קצוות תבל, כדי לחזק את תפוצות ישראל ולהראות לכולם את נצחיות התורה ולזכות אותם בהחזקתה.

ההכנות לנסיעה

אכן, כשדובר בתחילה שיאלץ לנדוד לגלות, לא הסכים אף לשמוע על הנושא. לעזוב את הישיבה, נשמת חייו, שיעוריו

בוזי, משום שהגיע לשלימות בזכות שביזה עצמו לתורה ומצוות. היו ששמעו ממנו, שיש לו עניין לעמוד דווקא שם ולקבל מיחידים צדקה לזכות את עמך ישראל בהחזקת תורה ולא רק את הגבירים. עד כדי כך ראה בכך עניין, עד שגם בימי חול המועד פסח, כשהיה שוהה בעיר מונסי, בבית בתו הרבנית רוזנגרטן תחי, היה נוסע במיוחד לאותם שטיבלך ושוהה שם עד לשעות הצהריים למטרה זו.

אין כבוד אלא תורה

חלק גדול מהשפעת דמותו היתה, כאשר ראו איך מושגי הנצח אצלו הינם מציאות פשוטה בבטחון ובבהירות. בביקורו באוסטרליה, התארח בבית הנגיד ר' איזי הרצוג. הוא ארחו בחמימות רבה, בהיותו אוהב תורה מיוחד והשתדל לשמשו בעצמו. הוא העמיד לרשותו את רכב השרד שלו מדגם רולס רויס כדי להסיעו ממקום למקום.

באחד הימים שאל ר' איזי את תלמיד רבינו הרה"ג רבי יעקב העבר שנהג ברכב, האם יודע רבינו שהוא נוסע ברכב ה'רולס רויס', הרכב היוקרתי ביותר בעולם. רבינו שמע ושאל כמה עולה רכב כזה, ואמרו לו שבאוסטרליה עלותו כארבע מאות אלף דולר.

רבינו נדרך: "מה עולה כל כך ברכב זה?"

מקורביו ניסו להסביר את מעלותיו, אך הוא לא הצליח להבין, מה מייחד את הרכב שעלותו כה גבוהה. ענה לו בעל הבית שזהו עניין של כבוד עבורו. אם הוא נוהג ברכב כזה, ואיש עסקים מגיע לפגישה עסקית איתו, הוא מסתכל עליו אחרת.

"כבוד?" תמה רבינו: "כן זה אחרת! אבל יש לי רעיון יותר טוב לכבוד, אם תקדישו את הבנין החדש של הישיבה (בנין הפנימיה שהיה אז בבניה) שמתנוססת לתפארה במרכז ירושלים שמך יהיה כתוב עליו - יהיה זה כבוד אמיתי!"

(מתוך 'מגדלתו ומרוממתו')

שעה נוספת מעבר לסדרי הישיבה, בכל ימי שהותו בחו"ל. עשרות בחורים הוחתמו על התחייבות להוסיף שעה על סדרי הישיבה. סה"כ קיבלו על עצמם כאלף שעות לימוד. הם ניגשו אל רבינו, והגישו לו את חתימות הבחורים. רבינו שמח מאוד, וכאשר חזר לא שכח להודות על כך ואף סיפר שהיתה לו הצלחה רבה יותר מנסיעות קודמות.

ארע פעם, שבשעת הפרידה אמר לו אחד האברכים, שבני הישיבה יתגעגעו אליו בהיותו בחו"ל. רבינו פרץ בבכי ואמר: "אני מתגעגע לישיבה הרבה יותר, הלא אתם יושבים ולומדים, ואני גולה מהישיבה". היה זה הד להמיית ליבו.

הנסיעה עצמה היתה קשה לא רק מבחינה רוחנית, אלא גם טכנית. אין זה קל לנסוע במטוס עם טליתות כה רבות, ולמרות שהוריד חלק מהן, גם אלו שנשאר איתם, לא הקלו על המקום המצומצם של הישיבה במטוס. כששאלוהו למה לא יסע במחלקת עסקים הנוחה יותר, השיב שחושש ממעילה בהקדש.

בן בוזי - שביזה עצמו על דברי תורה

אחת מהנהגותיו הידועות היתה, שהיה מגיע מדי יום לשטיבלך ההומים של בית הכנסת 'שומרי שבת - אנשי ספרד' ברח' אבניו 31 פינת רח' 25 בבורו פארק, בה מכהן כרב - תלמידו הרב סינגר, והיה עומד בפתח כמה שעות ואוסף כסף לישיבה. מפעם לפעם היה עובר בין המתפללים להתרימם לישיבה. לפעמים השתמש בכובעו כקופה להנחת הכסף, הוא היה הופך אותו כדי שישומו שם את הכסף.

היה זה מחזה בלתי מצוי. תלמיד חכם עצום, מגדולי הדור ומגדולי מרביצי התורה, מבקש בעצמו מהמון העם עבור תלמידיו. ניכר היה בעליל, שיש לו עניין מיוחד בכך. היו שהסבירו שרבינו מבקש להתבזות בשביל תורה ולומדיה, כפי שהיה רגיל תמיד להביא את דברי הזוה"ק (ח"ב עמ' קס"ו), שיחזקאל הנביא זכה לשם 'בן

יום אחד הוא גילה שעליו לגייס סכום כסף גדול כדי לכסות את הבנק ולהחזיר גמ"ח מסויים ושאר ירקות. הוא פתח בסבב טלפונים לחברים וידידים בבקשה שיעזרו לו בהלוואות קטנות או גדולות

על הסיוע הנכון בזמן הנכון

את כל ברואיו, מקרני ראמים ועד ביצי כינים, אומרים בלהט את פסוקים הקדושים של פרשת המן הבאים ללמד אמונת אומן זו - אין ספק כי ביום כזה נפתחות ארובות השמים להריק שפע פרנסה, ברכה והצלחה.

ובכלל, הרי לפי המקורות צריכים לומר זאת כל יום, דבר יום ביומו - מה אכפת לנו אם יהודים יקרים יקיימו את הסגולה

לא מכבר, היינו עדים לפולמוס השנתי בענין הסגולה של אמירת פרשת המן ביום שלישי פרשת בשלח.

זה כבר הפך למעין מעגל וירטואלי קבוע המתרחש בכל שנה, ויכוח ניטש סביב מקור הדברים, האם נכון הוא או לאו.

אמר יהודי חכם: דבר אחד בטוח, אם כ"כ הרבה יהודים מתחזקים ביום זה באמונה ובטחון בבורא העולם הזן ומפרנס

לפחות פעם אחת בשנה, אתמהה!
אך לא זה הנושא כעת.

סיפר אברך כולל יקר - שמתמודד עם קשיי המחיה והכלכלה ואתגרי גלגולי החובות, יום אחד, לחרדתו הרבה, הוא גילה שעליו לגייס סכום כסף גדול כדי לכסות את הבנק ולהחזיר גמ"ח מסויים ושאר ירקות. בידעו היטב את תפקידו המוטל עליו במצב כזה של להיחשב חלילה 'לווה רשע ולא ישלם' הוא פתח בסבב טלפונים לחברים וידידים בבקשה שיעזרו לו בהלוואות קטנות או גדולות לטווח קצר או ארוך.

התגובות של החברים היו צפויות מדי כמו תמיד, אחד ממש כעת לא יכול. השני היה מאד שמח לעזור, אבל לא מתאפשר לו כעת. השלישי, כמה יפה, טרח להשיג לו מספר טלפון של גמ"ח חדש, ש"בדרך כלל יש לו" ועוד כהנה וכהנה תשובות נורמטיביות ואולי מעודדות מעט. כסף הוא עדיין לא ראה מהן.

הגדיל לעשות חבר נאמן שברוב טובו וחסדו שלף מצקלונו את סגולת הפלאים המובאת בחז"ל "האם אתה אומר כל יום פרשת המן? - - דע לך שהסגולה הזאת עובדת. מנסיון, תתחיל להגיד כל יום ותראה נפלאות!"

אותו חבר נאמן עשה בצדק, שהלך איתו על כל הקופה... ודרש ממנו להגיד כל יום פרשת המן, ולא רק ביום שלישי בשלח, באמת יפה מצידו.

אבל, במחשבה שניה, עליו להבין כי כשחבר שרוי במצוקה צריכים לעזור לו בפועל בנתינה או בהלוואה כמצוות התורה ולא להפנות אותו ברגעים אלו לסגולות שונות ויהיו מקוריות ונכונות ככל שיהיו. על כך כבר אמרו צדיקים, כי למצב כזה בדיוק ניתנה האפיקורסות לעולם, שלא תלעיט אותו באמונה ובטחון, אלא עזור לו בפועל

(המבשר יז בשבט פג)

ההבדל בין עיתונאי משמים לבין עיתונאי מבריק, הוא לעתים קטן מאוד

הרב ד"ר עוז מרטיץ - בראיון בלעדי עם בעיה

ומדשדשות. לעתים השאלות מעוררות בנו תחושת החמצה או תחושת אשמה. אנחנו מעדיפים בהרבה מקרים לא לראיין את עצמנו ולא לגלות דברים חדשים, אלא לחתוך, להכריע, לפתור ולהתקדם. אבל האמת היא, שסימני שאלה הם המצע שעליו צומחת יעילות. שכל שנדע לשאול שאלות מכוונות יותר ומדויקות יותר, כך יהיה לנו ברור יותר מה נכון לנו לעשות.

בכל ענף שחותר לפתרונות חדשים וממוקדים - איסוף נתונים הוא שלב בעל חשיבות עצומה, עוד הרבה לפני שמדברים על עיבוד הנתונים.

זה נכון לגבי הרופא שמתחקר את הפצינט לגבי אורחות חייו ותופעות נלוות; זה נכון לגבי סוכנויות בין שמשקיעות משאבים אדירים במודיעין; זה נכון במחקר המדעי לכל ענפיו; וזה נכון, לחלוטין, גם לחיים שלנו.

איך שואלים שאלות?

קודם כל: שואלים. לא מקבלים דברים כמובנים מאליהם.

גם אם יש לך רמה גבוהה של ודאות ביחס למה שקורה, תשאל. אולי תופתע.

שואלים בכנות. לא מאלצים את השאלות להתאים את עצמן לתשובות שאנחנו משתוקקים לקבל, אלא משחררים אותן להביא כל תשובה שתמצאנה.

שואלים הרבה שאלות. לא מסתפקים בבירור שטחי, אלא

האם קרה לכם שדפדפתם בעיתון, התעכבתם על כתבה שנראתה לכם חשובה או מעניינת, ובסיום הקריאה נותרתם עם הרגשה שבעצם לא קראתם כלום?

ייתכן שהכתבה היתה מנוסחת היטב וענתה לכל כלל אפשרי שנלמד בקורסי העיתונאות, ובכל זאת, התוצאה היתה משמימה. וההבדל בין עיתונאי משמים לבין עיתונאי מבריק, הוא לעתים קטן מאוד.

שניהם עשויים להיות מוכשרים בכתיבה ובעלי גישה למקורות מידע, ובכל זאת, האחד יצליח לחדש, והשני - לא.

ההבדל בין שניהם הוא בכישרון העיתונאי-הבסיסי: היכולת לשאול שאלות.

עיתונאי טוב לא רק מספר מה קרה. הוא בעיקר שואל שאלות על מה שקרה.

ככל שישאל שאלות רבות יותר, כך הוא יגלה רבדים רבים יותר במאורעות או בתופעות - ובהתאם, יוכל להגיש מידע רב-ערך.

אני מציע לאמץ את שיטת 'העיתונאי המבריק' כדרך חיים. בואו נתחיל לראיין את החיים שלנו: בואו נלמד לשאול אותם (כלומר את עצמנו, הפועלים בתוכם) שאלות.

כמובן, נצטרך להתגבר ראשית על מחסום מנטלי. כאנשים שרוצים להתקדם, שאלות נראות לנו לעתים טרחניות, הססניות

שחוזרות על עצמן, כדי לסלק עוד שכבה ועוד שכבה, לפרוץ את המרתף, ולחלץ את התשובות המבוהלות שכלאנו בו. וזה, תסכימו אתי, סקופ שכל עיתונאי מבריק היה מתכבד בו.

מילון מונחים:

שאלה - פעולה מודעת של עצמי מול המציאות, המאפשרת לי התחלה של שינוי.
הצעד הראשון לגילוי של הלא ידוע.

תשובה - מצב שכלי ורגשי בו יש, לעתים באופן זמני בלבד, תחושה בטוחה ויציבה שלי מול ספק שהתעורר מכל סיבה שהיא.

משהו לקחת לדרך:

את תהליך השאלות אפשר, ואפילו רצוי, לעשות מול שותף למחשבה: יועץ, מטפל או חבר.
נוכל לומר להם בכנות: אנחנו לא מבקשים שתציעו לנו תשובות, אלא שתשאלו אותנו שאלות. גם כאלה שלא עולות בדעתנו. את התשובות כבר נגייס אנחנו מתוך עצמנו, אבל זה יהיה בשלב הבא. כי הדרך להצלחה לא מתחילה בתשובות - היא מתחילה דווקא בשאלות.

משפט:

שאלות שלא נשאלות עלולות להפוך בעתיד לחרטות.

(פרק מתוך הספר 'רגעים של כוח'. ד"ר עוז מרטין פסיכותרפיסט בעל שם סספריו יצאו בהמדרות רבות. לרכישת הספר ולקבלתו במשלוח לבית ניתן להתקשר : 058-7676321)

חותרים להבין רבדים נוספים. כל שאלה פותחת עוד חלון, ומאפשרת לנו להתבונן על הנושא הנדון מזווית נוספת.
כשאדם מסתפק, לדוגמה, אם לפרוש לפנסיה מוקדמת, ייתכן שהשאלה "האם אהיה משועמם או שהנינוחות תיטיב אתי", היא רק קצה הקרחון של מה שמטריד אותו באמת.
ככל שישאל שאלות רבות, גדלים סיכויי להגיע לבהירות פנימית רבה יותר:

מה יהיה המחיר הכלכלי של הפרישה?

האם אני מוכן לשלם אותו?

איך אני רואה את סדר היום שלי בפנסיה?

האם תהיה לכך השלכה על יחסי עם בני משפחתי?

האם יש לי קשרים חברתיים נוספים מחוץ למעגל העבודה?

עד כמה קשרים כאלה משמעותיים לי?

האם אני זקוק למחויבות כדי לנוע, או שיש לי משמעת עצמית מספקת?

האם חוסר המעש יכניס אותי לדיכאון?

האם תהיה לי הזדמנות לממש שאיפות שכל חיי דחקתי לתקופת הפנסיה?

ואלו, כמובן, רק חלק מהשאלות שצריכות להישאל.

ואז שואלים שוב.

לפעמים, גם אחרי ששאלנו וענינו, עדיין לא השתרר בתוכנו השקט. עדיין הספק מנקר, והכאב לא שָׁכך.

זה קורה מפני שהתשובות האמיתיות, כלואות לא פעם בתחתית התודעה שלנו, במרתף עמוק ומכוסה שכבות טיח.

לכן, שואלים שוב. ואז שואלים שוב. ואז - שואלים שוב. ושוב. עד שנרגיש שהגענו אל הנקודה הנכונה.

נדרשות לפעמים שש, שבע או יותר סדרות של שאלות

יכולת מופלאה יש לזהב: אפשר לרדד אותו לעלה דקיק ביותר. אם נרצה להקיף את כדור הארץ בחוט זהב דקיק, נצטרך לשם כך פחות מ- 20 אונקיות זהב!

על הזהב ועל "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף"

שווה לא מעט. גם את זה לא כל כך הבנתי, הרי בסך הכל מדובר במתכת. אמנם מתכת יפה וזוהרת יותר מברזל פשוט, אבל עדיין - מה כל כך ייחודי בה, עד שהיא הופכת ליוקרית כל כך עד ששוויה עומד על אלפי שקלים לתכשיט קטן?
הלכתי לברר את העניין, ואז הבנתי לעומק את נפלאות הבריאה שיש במתכת הנחשקת הזאת ששמה זהב...

מאת: הרב אלעזר גולדברג

פעמים רבות אני עומד וקורא פרקי תהלים בתפילה ותחינה לישועה והצלחה. באחת הפעמים מצאתי את עצמי קורא בפרק הארוך והמפורסם, פרק קי"ט, כשהגעתי לפסוק: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף", חשבתי לעצמי: מה מיוחד כל כך בזהב, עד שאנו משווים אותו לתורה הקדושה, ואומרים כי למרות חשיבותו התורה יקרה לנו יותר?

גם במציאות, ביום יום, אנו רואים כי תכשיט קטן מזהב נוצץ

יכולת מופלאה יש לזהב: אפשר לרדד אותו לעלה דקיק ביותר. על ידי רידוד גרם אחד של זהב, נוכל לייצר חוט באורך 66 קילומטר!... ואם נרצה להקיף את כדור הארץ בחוט זהב דקיק, נצטרך לשם כך פחות מ-20 אונקיות זהב! (משקל כל אונקיה = כ-31 גרם. ו-20 אונקיות = 620 גרם בלבד!).

הזהב הוא מעשה ידי הבורא יתברך, ולמרות שאלכימאים ניסו דרכים שונות להפקת זהב מעבדה, הם העלו חרס בידם, תרתי משמע. ישנם חיקויים זולים, כמו למשל 'זהב השוטים', מינרל של מתכת שהברק שלו וצבעו הפכו אותו למעין זהב. אך לזהב האמיתי יש עמידות מופלאה והוא אינו משחיר או מחליד כמו מתכות אחרות.

תכשיט זהב אינו יכול להכיל זהב בלבד, כי הזהב הוא חומר רך יחסית ואינו מחזיק מעמד לאורך זמן אלא נשחק ומתקפל. לכן לצורך העמידות מוסיפים לו מתכות שונות, כדוגמת אבץ, כסף, פלטינום ופלדיום - אם כי בכמות מזערית. אחרי ההוספות הללו טוהר הזהב נקבע על פי ה"קראט" (מידת משקל המסמלת את רמת הטוהר של הזהב באופן יחסי. תכשיט של 24 קראט הוא בעל הטוהר הגבוה ביותר, ומכיל 99.9% זהב, אך לא ניתן להפיק ממנו תכשיטים. רוב תכשיטי הזהב היוקרתיים מיוצרים מזהב במשקל 18 קארט ומטה).

עובדה מעניינת לסיום: בכל אחד מאיתנו יש זהב! כן, מלבד מה שנהוג להגיש במסעדות יוקרה מנות שונות עם פתיתי זהב או עם אבקת זהב... בגוף שלנו - בעיקר בדם - זורם זהב בכמות של 0.2 מ"ג.

אז בפעם הבאה שאנו אומרים על חבר ש"יש לו לב זהב", נבין שמלבד הכוונה הנפוצה למידותיו הטובות, יש לזה גם משמעות פשוטה - שבלבו שוכן זהב של ממש...

מכל מקום, אחרי שלמדתי על זהב, התחלתי להוקיר ולהעריך את התורה הרבה יותר. כי באמת, "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב"... התורה יקרה וזוהרת יותר מכל תכשיט זהב הקיים בעולם!

לחוקרים אין תשובה ברורה כיצד בדיוק נוצר הזהב בעולם. הסברים שונים עלו וירדו עם השנים, אולם לנו, כמאמינים בבורא העולם, יש זווית שונה ומדויקת יותר, כי אנו יודעים מי יצר את המתכת הזאת - הקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו, ולשם מי יצר את הברואים - עבורנו ולטובתנו.

ובכן, הבה נבחן את הנתונים: את הזהב ניתן למצוא בעיקר באדמה, ומעט במים. למעשה, לאחרונה התברר כי בכל קילומטר מעוקב של אוקיינוס ישנם רק כ-30 גרם של זהב בממוצע. לא ממש הרבה, במיוחד לאור העובדה שלעבד את מי הים האלה עולה יותר מאשר מחיר הזהב שיימצא... לכן משקיעים את עיקר המאמצים במקומות בהם יש הערכה כי ריכוז הזהב שם גבוה במיוחד. בפרט בסלעים וולקניים שעלו על פני האדמה בהתפרצות געשית.

השלבים להוצאת הזהב מן האדמה הם בסך הכל מעטים: תחילה **חופרים** עד שמגיעים לשכבה שבה נמצא הזהב. לאחר מכן **מסננים** את הזהב מהאדמה. את הסגסוגת וחלקיקי הזהב שהופקו, **מתיכים** ושורפים כדי לנקותו.

הזהב הינו חומר יקר מאוד משום שהוא מצוי בכמות מזערית, והדרך להפקתו דורשת אמצעים ומשאבים רבים. אך אל דאגה, החומר היקר הזה לא עתיד להיגמר בתקופה הקרובה. משערים כי כמות הזהב המצויה מתחת לאדמה גדולה פי 100 מאשר הזהב שנמצא מעליה!

הדרישה לזהב אינה רק עבור תכשיטים, אלא הוא משמש למגוון תועלות. כך לדוגמה משתמשים בו עבור מעבדים של מכשירים אלקטרוניים שונים, משום שהזהב משמש כמוליך אותות חשמליים מצוין. גם במרפאת השיניים משתמשים בשיני זהב, וכמו כן בתחומי רפואה נוספים הוא בא לידי שימוש. ובאמת, רק 50% מהזהב בעולם משמש לתכשיטים. עוד 40% נסחר, והשאר נועד לתעשייה.

להתחיל את היום ברגל ימין

חוויה ראשית מדי יום אצלך בחייל

הלכה, סיפורים, רעיונות, ווארטים ועוד... אקטואלי ומרתק
הצטרפו בחינם לאלפי מנויים, שלחו מייל לכתובת:
dirshu@dirshu.co.il

הפורתח בכל יום..
המייל היומי של 'דרשו'.

בעיצומו של ה'טיש' הגיע רגע השיא, כשראש הישיבה חילק לכל תלמיד את 'תעודת הזהות' שלו כפי שהוא נתפס בעיני חבריו

ראש ישיבת 'אחינו' לצעירים הרה"ג ר' מיכאל ברלין מספר על 'טיש ט"ו בשבט' בישיבה, שהפך לאירוע מיוחד בזכות התעודת זהות

הושע לייבזון

אמנם ט"ו בשבט כבר מאחורינו, אך אני חייב לספר לקוראי 'הפותח' על אירוע מיוחד שכדאי ללמוד ממנו. מדובר לכאורה במעמד רגיל שיש בהרבה מקומות 'טיש' מיוחד של פיקות ט"ו בשבט. אך המעמד הזה היה מעמד שונה ומיוחד בזכות המחשבה והפקת תוכנית מיוחדת.

מדובר במעמד שהתקיים בחמישה עשר בשבט, ראש השנה לאילנות, בישיבת 'אחינו' לצעירים במודיעין עילית. הישיבה מאוכלסת בתלמידים מכל רחבי הארץ, שמגיעים מבתים שאינם ממש חרדיים, אך במקום זה הם מתעלים במעלות התורה. בשיחה שקיימנו עם ראש הישיבה הרה"ג רבי מיכאל ברלין שליט"א, הוא מספר לנו:

"לאחר סדרי לימוד פוריים במיוחד, כולל מבצעים שנועדו לדרבן את התלמידים להפיק מעצמם את המקסימום האפשרי, ערכנו 'טיש' מיוחד עם 'פירות ט"ו בשבט', לכלל תלמידי הישיבה. הבאנו להם את המיטב שבמיטב, בשפע גדול ועם כל הלב, כי באמת מגיע להם, הם מוותרים על הבית ועל המשפחה, הם עזבו את החברים ואת הכל, כדי ללמוד תורה, ואנחנו משתדלים להראות להם שאנחנו מעריכים את זה מאוד."

בעיצומו של ה'טיש' הגיע רגע השיא, כשראש הישיבה חילק לכל תלמיד את 'תעודת הזהות' שלו כפי שהוא נתפס בעיני חבריו. "מספר ימים קודם לכן ביקשנו מכל תלמיד בישיבה, לכתוב מחמאות ומילים טובות על כל אחד ואחד מחבריו לשיעור.

"אנחנו ריכזנו אחר כך את כל הדפים, וגיבשנו תעודת זהות על כל אחד מהבחורים. עיצבנו את זה יפה והגשנו להם בט"ו בשבט: "שם משה כהן, שם האבא יוחנן, תאריך לידה, מספר זהות ו... מאפיינים: חרוץ, מוכשר, קשוב, חייכן, איכותי, שקדן."

"כל בחור קיבל כזאת 'תעודת זהות', כשהוא יודע שאת המחמאות כתבו עליו החברים שלו בשיעור. זה נתן להם חיזוק עצום, הרבה בחורים מסתובבים עם דימוי עצמי נמוך באופן כללי או לגבי הכישרונות שלהם, והנה הם רואים שרק הם עצמם חושבים על עצמם כך, החברים שלהם דווקא חושבים שם נחמדים וחכמים ומוכשרים ומוצלחים. זה דבר עצום.

"באותו מעמד סיפרתי להם את הסיפור הידוע על אלברט איינשטיין שנחשב לאחד האנשים החכמים ביותר בעידן

המודרני, ולגדול הממציאים בכל הזמנים. סיפרתי להם שכשהוא הגיע הביתה פעם עם פתק מבית הספר ונתן לאמא שלו לקרוא, אמא שלו 'הקריאה' לו מתוך הפתק: "לאמא של אלברט שלום, הבן שלך מאוד מוכשר וחכם, הוא ממש גאון ולכן אנחנו חושבים שכדאי שתעבירי אותו לבית ספר אחר, כי בבית הספר שלנו אנחנו כבר לא יכולים ללמד אותו מעבר למה שהוא כבר יודע".

"לימים, אחרי שאמו נפטרה, חיטט איינשטיין בחפצים שלה ומצא את הפתק. הוא ראה שכתוב שם: "בנך אלברט הנו נער קשה הבנה, הוא לא יודע קרוא וכתוב, אין לו שום עתיד ולכן הגענו למסקנה שאין סיבה שיבוא לבית ספרנו כי הוא ממילא לא לומד כלום."

"אם אמא היתה מקריאה לי את תוכנו האמיתי של המכתב, אמר איינשטיין, לא היה יוצא ממני כלום. אבל בגלל שהיא אמרה לי שכולם חושבים שאני חכם ומוצלח ויש לי עתיד מזהיר, הייתי חייב לעמוד בציפיות ולכן יצא ממני כזה איינשטיין..."

"הסברתי לתלמידים בישיבה, שלכל אחד יש השפעה על החברים שלו ועל כל מי שסביבו. אם אנחנו נחמיא זה לזה, ונצפה זה מזה להצלחה בלימודים, כולנו נצליח יותר. לכן חשוב שנראה מעלת חברינו ולא חסרונם."

לסיום מציין הרב ברלין את המבצע המיוחד שמתקיים בישיבה בימים אלו, לקראת פורים, כשהישיבה מתחלקת לארבע קבוצות לימוד כשהיעד הוא לסיים את כל מסכת מגילה עד פורים.

"עשינו כמו מבחן קבלה, כל הבחורים נבחנו ולפי התוצאות חילקנו אותם לארבע קבוצות לימוד, שאינן תלויות בכלל בגיל של הבחור. כך אפשר לראות קבוצה של בחורים מכל השיעורים שלומדת בקצב של דף ליום גמרא עם רש"י ותוס' ולצדה קבוצה של בחורים בכל הגילאים שלומדת דף גמרא עם רש"י בלי תוס', קבוצה שלישית שלומדים בצורה קלילה יותר וכן הלאה. התוצאות מדברות בעד עצמן!"

אבל את עיקר הנחת שואבים אנשי הצוות דווקא מהיוזמות הפרטיות של הבחורים. "בדיוק עכשיו אני בא מסיום מסכת שעשה בחור צעיר בשם נריה כהן, השקיע בזמנו הפנוי וסיים את כל מסכת סוכה! כשאני שומע אותו מסיים מסכת, הלב שלי מתרחב, אלו הפירות היפים והמתוקים."

ניסי הברברה

משולחנו של הרה"ג רבי מרדכי הלוי שוורצבורד שליט"א מורה הוראה 'נאות שמחה' - מודיעין עילית

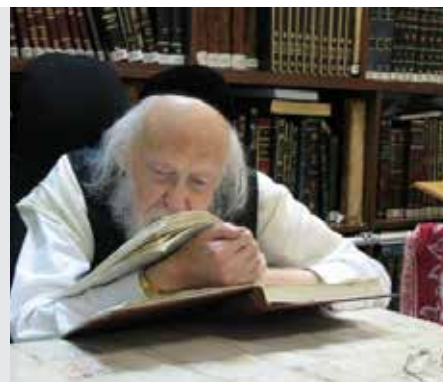
אלא שלאחר העיון נראה שיש לחייבו, והטעם שכבר נתפרסם ונודע בכלי התקשורת שהשבוע יתרחש סופה ורוחות חזקות בתוספת אזהרה מנפילת עצים וחפצים כבדים, לכן מוטל על כל מי שהניח חפצים כבדים בגג לבדוק את יציבותם מול רוח סופה וסערה, ומבואר בתוס' ב"ק כט. שהיודע על חפצים שלו שמונחים ברה"ר באופן שיכולים להזיק מחויב על נזקם מחמת שמוטל עליו לסלקם ובוזה שלא סילק נתחייב באחריותם אף שלא הוא הנית, אכן הרמב"ן במלחמות שם חולק וסובר שרק אם הניחם בעצמו חייב. לפיכך אף עם שעת ההנחה לא מחייבת חשוש לרוחות סערה נדירות, אבל בשעה שנודע לציבור שיש רוחות סערה נתחייב כל אחד לבדוק את חפציו שלא יפלו ברוח חזקה. וכל זה רק לעורר את לב המעיין אך לענין מעשה יש לפלפל בכמה דרכים, ויעשו שאלת חכם.

שאלה: בימי סופת הברברה שפקדה את ארץ הקודש מרוב רוחות עפו יריעות של אסקוריט מהגג בגובה כמה קומות אל החצר, ובחצר היה גן ילדות קטנות והסכנה היתה מוחשית, והקב"ה שמר עליהם שבאותו זמן כל הילדות היו בתוך הגן והגננת החליטה שלא יצאו לחצר וכך ניצלו הילדות בנס, אך למתקנים שבחצר נגרם נזק כספי בשווי כמה אלפי שקלים, ולאחר שערכו הגננות עם הילדות מסיבת הודיה, באו יחד עם השכן לרב לשאול האם הוא חייב לשלם להם על הנזק או לא?

תשובה: במבט ראשון נראה שהוא פטור, הרי ההלכה ידועה שהמניח אבנים ועפו ברוח מצוי והזיקו חייב כדין אש, אכן אם הזיקו ברוח שאינה מצויה פטור, וכל רואה ישפוט בצדק שרוחות של סופה כאלו שזכו לשם מיוחד "סופת ברברה" בודאי אינם רוחות רגילות, והדין נותן לפטור.

דקה מתוקה - שישים שניות מרתקות על הדף היומי

למי אמר מרן הגרי"ש אלישיב זצ"ל כנראה שיש לך חיים יותר מדי טובים?

נזיר דף כא

ושערי כשערו

ברור הוא שהינך חי בשפע גדול, ולא חסר לך מאומה. הדבר יצא מפי השליט, והנה אך יצוא האיש מבית הגאון, מעד על מפתן הכניסה, שבר את רגלו, והובהל לבית חולים, בתחילה הגיעו רבים מקרוביו לסעדו, אולם היחידה שהתמיד לבקרו וסייעה בידו במשך כל הזמן, היתה אשתו, זו שתמיד שוכחת להוציא את השערות מן המסרק. בצאתו מבית החולים, כשהוא בריא ושלם, סגר האיש את ה"תיק". מן שמיא קזכו ליה לראות באופן הברור ביותר מי האדם הקרוב לו ביותר, ומי באמת מוכן להגיש לו עזרה וסיוע ביום צרה. (בדידי הוה עובדא)

אל הגרי"ש אלישיב זצ"ל הגיע יהודי ובפיו בקשה לסידור גט. כששאלו הגאון מדוע ולמה הוא רוצה להחרים את ביתו, השיב האיש שיש לו טענה גדולה על רעייתו, אחרי שהיא משתמשת במסרק נשארות שם שערות, "ולמרות שאמרתי לה כמה וכמה פעמים שתוציא את השערות לאחר הסירוק. היא שוכחת לעשות זאת"... כשמע הגרי"ש את "טענותיו" של האיש כלפי אשתו, הוציא מפיו משפט אחד, רק אחד, ואמר: "כנראה שיש לך חיים יותר מדי טובים". דהיינו, אם אתה מוצא פנאי להקפיד על שטויות שכאלו, אות